

A man in a black coat and hat, holding a long wooden staff and a revolver, standing in a stone archway. The scene is lit with warm, golden light, suggesting a fire or a dramatic setting. The man is looking to the right.

jim butcher

**DROBNA
LASKAVOST**

MCGRATH 07

TRIFID

Jim Butcher

Drobná laskavost

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Small Favour

Copyright © Jim Butcher, 2008

Translation © Zdeněk Uherčík, 2016

Cover © Chris McGrath, 2016

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7553-007-3

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher
DROBNÁ
LASKAVOST

jim butcher

**DROBNÁ
LASKAVOST**

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Poděkování

Mé díky si jako obvykle zaslouží spousta lidí, především rodina, která musí přetpět mé záchvaty šílenství, když se blíží termíny; má agentka Jane, která si musí vymýšlet výmluvy pro editorku, jakmile mám zpoždění, a má editorka Anne, která zase musí vymýšlet výmluvy pro své šéfy. Plus Beta Asylum, kde setrvale hledají hnidy na mých dětech. Šílenci.

Tentokrát musím na seznam přidat další – místní i přespolní hráče v NERO Central, kteří byli natolik laskaví, že mě obcházeli, když jsem v rohu krčmy dopisoval poslední kapitoly Small Favor a při tom si přehrával některé role a bojové scény.

Kapitola první

Zima toho roku přišla brzy. Mělo mě to trknout.

Večerním šerem prolétla sněhová koule a přistála na rtech mé učednice. Protože v ten okamžik odříkávala zaklínadlo, měla náhle plná ústa ledového sněhu – což pro ni mohl být mnohem otřesnější zážitek než pro většinu lidí vzhledem k tomu, kolik kovových piercingů se v ten okamžik dostalo do přímého kontaktu se sněhem.

Molly Carpenterová začala prskat a plivat sních a děti kolem se řehaly na celé kolo. Vysoká, blond a urostlá, v silné zimní bundě, vypadala na sněhu naprosto přirozeně. Nos a tváře jí červenalý zimou.

„Soustřeď se, Molly!“ houkl jsem. Dával jsem si pozor, abych se nesmál. „Musíš se pořádně soustředit! Znovu!“

Děti, její mladší bratři a sestry, začaly okamžitě vyrábět novou municí. Dvorek za domem Carpenterů byl už vzhůru nohama od večerní sněhové bitvy a necelých deset metrů od sebe stály dvě nízké „pevnostní“ zdi ze sněhu. Molly stála mezi nimi, klepala se a střelila po mně netrpělivým pohledem.

„Tohle přece není žádný skutečný výcvik,“ řekla hlasem rozechvělým zimou. „Děláte to pro své vlastní zvrácené potěšení, Harry.“

Usmál jsem se na ni a vzal jsem čerstvou kouli od malé Hope, která se zjevně pasovala na mého panoše. „Nesmysl. Tohle je skvělý výcvik. Myslelas, že začneš tím, že budeš odrážet kulky?“

Molly si mě zlostně změřila. Pak se zhluboka nadechla, znovu sklonila hlavu a natáhla před sebe levou ruku s roztaženými prsty. Znovu začala mumlat a já cítil jemný tok energie, když z okolní magie začala spřádat téměř hmatatelnou bariéru, štít, který povstal mezi ní a nachystanou lavinou sněhových koulí.

„Připravit!“ vykřikl jsem. „Zamířit!“

Všichni včetně mě hodili ještě dřív, než jsem se dostal ke slovu zamířit. Sněhové koule letěly vzduchem. Svoji střelu vypustili všichni, od nejstaršího sedmnáctiletého Daniela po nejmladšího Harryho, který sice ještě neměl dost síly, aby pořádně hodil, ale to mu nebránilo dělat takové koule, že je sotva uzvedl.

Sněhové koule zabušily na štít mé učednice. První dvě se ve zlomku vteřiny proměnily v obláčky jemného prašanu, ostatní ale prorazily Mollyinu obranu a ona dostala zásah několika kilogramy sněhu. Malý Harry přiběhl k ní a oběma rukama hodil posední kouli. Výskal radostí, když se jí koule, velká jako bochník chleba, rozplácla na břiše.

„Pal!“ štěkl jsem opožděně.

Molly si kecla na zadek, vyprskla trochu sněhu a rozřehtala se. Harry a Hope, nejmladší z dětí, se na ni okamžitě vrhli a od té chvíle se lekce v obranné magii zvrhla v tradiční hru Carpenterových dětí, kdo nacpe tomu druhému víc sněhu za límec. S úsměvem jsem je pozoroval a za okamžik jsem si všiml, že vedle mě stojí jejich matka.

Molly se podobá Charity Carpenterové, po níž zdělila barvu vlasů a postavu. Charity a já se málokdy vídáme tváří v tvář, vlastně téměř nikdy jsme se neviděli tváří v tvář, ale dnes se usmívala nad dováděním dětí.

„Dobrý večer, pane Dresdene,“ řekla polohlasem.

„Charity,“ opáčil jsem přívětivě. „Tohle tu míváte často?“

„Skoro vždycky, když poprvé pořádně nasněží. Ale obvykle je to blíž Vánocům než Halloweenu.“

Díval jsem se, jak dovádějí. Přestože Molly v mnoha významech rychle vyrůstala, tady na dvoře se s lehkostí vracela do dětství a mě to těšilo.

Vycítil jsem Charitin nezvykle upřený pohled. Otočil jsem se k ní a tázavě povytáhl obočí.

„Vy jste se nikdy s rodinou nekouloval, vidíte?“ zeptala se tichým hlasem.

Zavrtěl jsem hlavou a znovu jsem se zadíval na děti. „Neměl jsem rodinu, se kterou bych se kouloval. Občas to zkoušely děti ve škole, ale učitelé to zakazovali. A spousta dětí se koulovala, protože chtěly ublížit, ne aby byla legrace. To nebylo ono.“

Charity přikývla a podívala se zpět na děti. „Jak pokračuje její výcvik?“

„Myslím, že dobře. Má úplně jiný druh nadání než já. A nikdy z ní nebude dobrá bojová čarodějka.“

Charity se zamračila. „Proč to říkáte? Myslíte si, že není dost silná?“

„Síla s tím nemá nic společného. Ale nehodí se na to kvůli svým největším nadáním.“

„Nerozumím.“

„Je dobrá v křehkých, delikátních záležitostech. Má neobvyčejnou schopnost ovládat jemnou, citlivou magii a ta schopnost neustále roste. Ale kvůli stejné citlivosti obtížně zvládá psychické vypětí skutečného boje. Také proto má potíže s velkými, hmotnými věcmi.“

„Jako třeba se zastavením sněhových koulí?“

„Sněhové koule jsou na výcvik dobré. Jediné, co může dojít újmy, je její hrdost.“

Charity zachmuřeně přikývla. „Ale vy jste se neučil na sněhových koulích, vidíte?“

Vzpomínka na moji první lekci se štítem u Justina Du-Morne nepatřila mezi ty romantické. „Byly to basebalové míčky.“

„Dobrý bože,“ vydechla Charity a zavrtěla hlavou. „Kolik vám bylo?“

„Třináct.“ Pokrčil jsem rameny. „Bolest je dobrá motivace. Učil jsem se rychle.“

„Ale moji dceru se nesnažíte učit stejným způsobem.“

„Není spěch.“

Děti přestaly křičet a něco si mezi sebou tajněkářsky šeptaly. Mrkl jsem na Charity. Podívala se z dětí na mě a rozhodně se bavila. Neuběhlo ani pět vteřin a Molly vykřikla: „Ted!“ Do vzduchu vylétla sprcha sněhových koulí.

Zdvihl jsem levou ruku, soustředil vůli a svoji magii a dal jí tvar velkého disku. Tenhle štít by sice nezastavil kulky ani dobře hozený basebalový míček, ale na sněhové koule byl akorát. Rozlétly se na obláčky prašanu a samotný štít při tom namodrale pableskoval jako kruh se středem mezi roztaženými prsty mé levé ruky.

Děti zklamaně vykřikly a rozesmály se. „Ha!“ vykřikl jsem a triumfálně pozdvihl sevřenou pěst.

Charity se nenápadně přesunula za mě a nacpala mi za límec dvě hrsti sněhu.

Zaječel jsem, když se mi mráz zahryzl do zad, a začal jsem se vytřepávat a poskakovat, abych dostal sníh z oblečení. Děti povzbuzovaly svoji matku hurónským řevem a začaly házet koule, na co je napadlo. Při všem tom vzrušení a rozvernosti jsem si nevšiml, že jsme napadeni. Až když zhasla světla.

Celý blok se propadl do tmy – světla na dvorku za domem Carpenterových, světla v okolních domech, pouliční osvětlení, to všechno naráz zhaslo. Od sněhu se odrážela jen tajemná, nezemská záře. Stíny zívaly z míst, kde

předtím žádné nebyly, a do nosu mě udeřil zápach něčeho, co bylo cítit jako skunk naložený do sudu shnilých vajec.

Vytrhl jsem plamennou hůl ze závěsu na vnitřní straně kabátu a řekl jsem Charity: „Odvedte je dovnitř.“

„Poplach,“ řekla Charity mnohem klidnějším hlasem než já. „Všichni do úkrytu, jak jsme se to učili.“

Sotva se děti daly do pohybu, přihnala se sněhem tři stvoření, která jsem v životě neviděl. Čas se zpomalil vlivem adrenalinu vyplaveného do krve a já měl pocit, že mám tak půl hodiny na to, abych si je v klidu prohlédl.

Stvoření nebyla nijak zvlášť vysoká, možná tak sto sedmdesát centimetrů, ale byla pokrytá bílou srstí a pořádnými svaly. Všechna měla kozlí hlavy, ale rohy nebyly zahnuté dozadu, ale vytočené dopředu jako u býků. Nohy s obrácenými koleny měla zakončené kopyty a namísto běhu se pohybovala skákáním z nohy na nohu. Navíc vypadala líp než Chicago Bull, což znamenalo, že mám co činit s něčím s nadpřirozenou silou.

Ale když se nad tím zamyslím, nevzpomínám si, kdy naposledy jsem měl co do činění s něčím, co nemělo nadpřirozenou sílu, což je jedna z nevýhod čarodějnického povolání. Chci tím říct, že některé věci jsou samozřejmě silnější než jiné, ale mé lebce je v podstatě jedno, jestli paranormální bouchač zvedne lokomotivu, nebo jen žongluje s ledničkami.

Namířil jsem plamennou hůl na první cosi, když vedle mě s měkkým žuchnutím dopadl kus sněhu.

Udělal jsem kotrmelec, vyskočil na nohy a sklouzl stranou. Jen o chlup jsem se tak vyhnul útoku čtvrtého čehosi, co na mě skočilo z domku na stromě, který tam svým dětem postavil Michael. Zasyčelo to a zapraskalo.

Nemohl jsem s tím zákeřníkem ztrácet čas. Zdvihl jsem hůl, jejíž konec šarlatově žhnul, uvolnil jsem vůli a zavrčel: „Fuego!“

Z plamenné hole vytrysklo ohnivé kopí silné jako ruka v zápěstí a spálilo horní polovinu těla stvoření na kus zčernalého masa. Přebytečné teplo proměnilo okolní sních v oblak přehřáté páry. Soudě podle náradí mezi jeho nohama mu pára způsobila větší bolest než samotný plamen.

Cosi padlo na zem a já jsem jen doufal, že nehraje mrtvého brouka, protože Carpenterovic děti začaly ječet.

Rychle jsem se otočil, připravil jsem si hůl, ale nemohl jsem hned vypálit. Jedno z chlupatých stvoření se hnalo za Danielem, nejstarším z Mollyiných bratrů. Měl už docela sílu, zatínal prsty do límců Harryho a Hope, nejmenších dětí, a utíkal s nimi jako portýr s kufry.

Když doběhl ke dveřím, byla ta stvůra se skloněnými rohy sotva tři metry za ním. Daniel prolétl dveřmi, kopcancem je za sebou zavřel a stvůra do nich v plné rychlosti udeřila hlavou.

Netušil jsem, že si Michael, stejně jako já, nechal v domě namontovat dveře vyztužené ocelí. Dřevěné dveře by pro nestvůru zřejmě nebyly žádnou překážkou, v těch ocelových ale její hlava nechala jen třiceticentimetrovou prohlubeň.

Odskočila a chraplavě zařičela bolestí. Z jejích rohů se valil dým, potácivě couvala a plácala do nich tříprstými drápatými končetinami. Jen málo věcí takhle reagovalo na styk s železem.

Zbývající dvě cosi se rozdělila. Jedno pronásledovalo Charity, která nesla malou Amandu a o překot utíkala k dílně, na kterou Michael přeměnil volně stojící garáž. Druhé vyrazilo za Molly, která před sebou hnala Alicii a Matthewa.

Nebyl čas pomoci oběma skupinám, ani rozebírat morální dilema obtížné volby.

Namířil jsem hůl na bestii pronásledující Charity. Plamen ji zasáhl do kříže a podrazil nohy. Odhodilo ji to stranou na stěnu dílny a Charity stačila i s dcerou proběhnout dovnitř.

Otočil jsem plamennou hůl na druhou příšeru, i když jsem věděl, že to bude pozdě. Příšera sklonila rohy a bude u Molly a jejích sourozenců dřív, než stihnu vypálit.

„Molly!“

Moje učednice popadla Alicii a Matthewa za ruku, vydechla nějaké slovo a všichni tři v ten okamžik zmizeli.

Příšera prolétla místem, kde ještě před vteřinou byli. Něco, co jsem ale neviděl, ji udeřilo do kopyta a vyvedlo z rovnováhy. V plné rychlosti se otočila a rozhazovala kolem sebe sníh. Zmocnila se mě náhlá euforie a pýcha. Ten zelenáč sice nedokázal vytvořit použitelný štít, ale závoje sekala jakoby mimochodem. A dokázala se soustředit a neztrácela rozvahu.

Příšera zpomalila, kývala hlavou sem a tam a pak si všimla stop neviditelných nohou mířících k domu. Vyдалa další nadpřirozený skřek a vydala se po nich. Neodvažoval jsem se vypálit, protože byla v jedné linii s domem Carpenterů. Zdvihl jsem tedy pravou ruku, silou vůle jsem aktivoval jeden ze třívrstvých prstenů a vyslal jsem na to cosi výron surové energie.

Neviditelná energie je zasáhla do kolen a podrazila tomu nohy takovou silou, že se to zhroutilo do sněhu. Stopy ve sněhu spěchaly okolo k předním dveřím domu. Molly si zřejmě uvědomila, že bezpečností dveře možná nepůjdou kvůli poškození otevřít. Znovu jsem pocítil hrdost.

Ale ta rychle pominula, když mě to cosi, co za mými zády hrálo mrtvého brouka, napálilo do kříže jako sírou a zkaženými vejci poháněná lokomotiva.

Tvrký úder rohů bolel jako čert, ale ochranná magie mého dlouhého koženého pláště zabránila, aby mě probodly. Náraz mi vyrazil dech, hlava mi odlétla dozadu a já jsem padl do sněhu. Vteřinu jsem byl naprosto zmatený a pak jsem zjistil, že to stojí nade mnou a sápe se mi na zátylek. Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a překulil jsem se, ale jen proto, abych dostal kopytem do nosu. Kromě vedlejšího efektu rotujících hvězdiček to taky příšerně bolelo.

Snažil jsem se dostat pryč, ale sotva jsem se hýbal a to cosi po mně šlo.

Charity vyšla z dílny, v levé ruce svírala pořádnou palici s tupým a ostrým koncem a v pravé profesionální nastřelovačku hřebíků.

Když byla tři metry od přišery, zvedla hřebíkovačku, začala mačkat spoušť a přitom stále šla. Dělal to puf-puf-puf a už tak popálená nestvůra vřeštěla bolestí. Vyskočila do vzduchu, několikrát se zatočila, padla na zem a tloukla sebou ve sněhu. Viděl jsem, že jí ze zad trčí dlouhé hřebíky a z ran stoupal kouř a krvácely zelenomodrým plamenem.

Chtěla utéct, ale podařilo se mi podrazit jí kopyta dřív, než se pořádně postavila na nohy.

Charity s divokým výkřikem máchla palicí nad hlavou a rozfala tomu čemusi lebku. Vytryskla zelenavá hmota a další zelenomodré plameny, než sebou nestvůra naposledy trhla. Její tělo začal stravovat tajuplný plamen.

Vstal jsem a plamennou hůl stále držel v ruce. Zbývající bestie byly sice raněné, ale stále se dokázaly hýbat. Jejich žluté oči s kosočtverečnými zornicemi plály nenávisť a hladem.

Odhodil jsem plamennou hůl a popadl plechové hrablo na sníh, které leželo u jedné ze sněhových pevností. Charity pozvedla nastřelovačku hřebíků a zamířili jsme k nestvůrám.

Ať ty nestvůry byly cokoli, rozhodně se jim nechtělo bojovat se smrtelníky ozbrojenými chladným železem. Obě se otráslы zároveň, jako kdyby tvořily jedinou bytost, otočily se a odskákaly do tmy.

Stál jsem tam, lapal po dechu a rozhlížel se kolem. Každou chvíli jsem vyplivl trochu krve. Měl jsem pocit, že do nosu mi někdo vlepil žhavé uhlíky. Krkem se mi propalovaly stříbrné drátky bolesti hyperflexe z té rány do zad a kříž jsem cítil jako jednu velikou modřinu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se mě Charity.

„Nadpřirození,“ zamumlal jsem. „Proč nadpřirození?“

Kapitola druhá

„Je zlomený,“ řekla Charity.

„Myslíte?“ opáčil jsem. Lehce se dotýkala mého nosu a rozhodně to nebylo nijak příjemné, ale během prohlídky jsem nehnul ani brvou. Chlapi to tak dělají.

„Hlavně že není vybočený,“ řekl Michael a okopával si sních z bot. „Rovnění nosu patří mezi věci, na které se nezapomíná.“

„Našels něco?“ zeptal jsem se ho.

Přikývl a opřel meč v pochvě do rohu. Michael je urostlý, jen o pár centimetrů menší než já, ale mnohem svalnatější. Má lehce prokvetlé černé vlasy a krátkou bradku. Oblečený byl do džínsů, těžkých bot a modrobílé flanelové košile. „Ta mršina tam stále leží. Je skoro celá spálená, ale nerozplynula se.“

„Jo,“ přitakal jsem. „Nadpřirození nepatří tak úplně do duchovního světa. Necháávají po sobě mrtvolu.“

Michael zabručel. „Kromě toho tam byly ještě stopy, ale to je všechno. Žádná známka, že by se tu ti kozlové ještě potloukali.“ Podíval se do jídelny, kde děti u stolu vzrušeně mluvily a hltaly pizzu, kterou byl Michael v době přepadení někde koupit. „Sousedí si myslí, že ta světelná podívaná byla od vybuchlého transformátoru.“

„To je přijatelné vysvětlení.“

„Děkuji Bohu, že se nikomu nic nestalo,“ řekl. Od něho to nebyla jen fráze. Myslel to doslova. Protože byl oddaným katolíkem a zřejmě také proto, že nosil svatý meč, do

jehož jílce byl zakován jeden hřeb z Kříže. Otrásl se a krátce se na mě usmál. „A samozřejmě tobě, Harry.“

„Poděkuj Danielovi, Molly a Charity,“ opáčil jsem. „Já jsem tu návštěvu jen trochu zaměstnal. Tvoje rodina dostala ty nejmenší do bezpečí. „A největší nakládačku jim dala Charity.“

Michael tázavě povytáhl obočí a podíval se na svoji ženu. „I tohle je její práce?“

Charity zrudla. Rychle posbírala zakrvácené kousky plátna a obvazů a odnesla je spálit do krbu v obývací místnosti. Při mém povolání není dobré nechávat povalovat vzorky krve, nehtů nebo vlasů tak, aby je mohl kdokoli najít. Zatímco byla pryč, stručně jsem Michaelovi popsal průběh boje.

„Mojí nastřelovačkou?“ zašklebil se, když se Charity vrátila do kuchyně. „Jak jsi věděla, že jsou to nadpřirození?“

„Nevěděla jsem to. Prostě jsem popadla, co bylo po ruce.“

„Měli jsme štěstí,“ řekl jsem.

Michael povytáhl obočí.

Ušklíbl jsem se na něho. „Ne každá dobrá věc, která se přihodí, je boží zásah, Michaeli.“

„To je pravda. Ale raději za tím vidím Jeho, pokud nemám dobrý důvod věřit v něco jiného. Připadá mi to mnohem zdvořilejší.“

Charity se postavila vedle svého manžela. Přestože se usmívali a hovořili o přepadení lehkým tónem, všiml jsem si, že se pevně drží za ruce a Charity každou chvíli zabloudí pohledem k dětem, jako kdyby se chtěla ujistit, že tam stále jsou a jsou v bezpečí.

Najednou jsem si připadal jako vetřelec.

„Tak jo,“ řekl jsem a zvedl jsem se. „Vypadá to, že mám nějakou novou práci.“